

DUSTY

Záchranca v núdži

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 9

Záchranca v núdzi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 9: Záchranca v núdzi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Záchranca v núdzi

DUSTY

Záchranca v núdzi

Jan Andersen

FRAGMENT

Jan Andersen: Dusty 9 – Retter in der Not

Original title: Dusty – Retter in der Not by Jan Andersen

© 2024 by cbj Verlag, a division of Penguin Random House

Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

Translation © Dana Petrigáčová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4725-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4729-5 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4730-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4728-8 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

D eň dovtedy prebiehal celkom dobre. Čakal na Paula hore na okraji lesa. Tam, kde bola lavička s výhľadom. A kde už raz mal zlý zážitok s jedným chlapcom a dievčaťom. Dali mu kúsok croissantu a vzápätí mu odstrihli chumáč srsti. Hnusné!

No medzitým sa s nimi už viackrát stretol a vychádzali dobre. Stále sa však pred nimi mal na pozore.

Ani Paul im veľmi neveril, to bolo na prvý pohľad jasné. Zakaždým, keď chlapca s dievčaťom stretli, mu totiž pošepol: „To sú zase oni, Dusty. Tvár sa, že ich radi vidíme.“

A potom chlapcovi a dievčaťu zvyčajne povedal niečo ako: „Čaute, ľudia, ako? Škoda, že nemám čas pokecať si. S Dustym musíme vybaviť ešte niečo dôležité. Čoskoro sa uvidíme! Držte sa a nerobte hlúposti!“

Nič z toho by Paul inokedy nepovedal. Najmä nerozumel, čoho sa tí dvaja majú držať. Ale oni na to vždy povedali len: „V poho, kámo. Maj sa.“

Napriek tomu bol rád, keď tých dvoch nevidel. Ani nikoho iného. Lebo bolo príjemné ležať v tráve pri lavičke a len tak čakať na Paula. Občas okolo neho prehopsal králik, ktorý ufujazdil ako

blesk, keď ho zbadal. Alebo sa vrabce vadili o niekoľko omrvíniek ležiacich pri lavičke. Vrabce boli poriadne drzé. Raz sa k nemu jeden priblížil natoľko, že veľmi dobre videl dokonca jeho drobný zobáčik a malé oči. No na vrabce zvyčajne nemal chuť. Koniec koncov, nebola to mačka ako ten kocúr od susedy, ktorý naňho prskal vždy, keď ho videl. Nadutý mudrlant!

Nastražil uši. Ak sa nemýlil, práve počul školský zvonček. Takže o chvíľu by mal prísť Paul. Jeho otec sa vždy čudoval, odkiaľ to vie, keď zvonilo tak ďaleko. Aj predtým, keď škriabal na dvere, aby ho Peter pustil von, ten pozrel na hodinky a povedal: „Nerozumiem. Ale máš pravdu, musíš ísť, je čas.“

Hovorieval to každý deň. Asi nerozumel, odkiaľ psík vie, kedy musí ísť, aby prišiel včas. Vedel, tak to skrátka bolo.

Nadvihol ňufák. Vietor k nemu zavial pach, ktorý okamžite spoznal. Paul už určite ide hore kopcom. Bol si istý: Je s ním Leon!

Leon bol vlastne celkom milý, ale trochu nudný, lebo stále iba rozprával. A nevedel poriadne hádzať lietajúci tanier. Keď ho hodil, vždy preletel cez plot alebo múr, kam sa nedalo ísť. Prípadne skončil v černiči plnom trňov.

Aspoň mu nosil praclíky. Tie boli super, lebo mu nielen chutili, ale aj chrumkali medzi zubami.

Už dokonca počul aj Paulov a Leonov hlas. Ten znova rozprával, akoby vypil priveľa minerálnej vody. Paul to vždy hovoril,

keď mu Leonovo tárание začínalo liezť na nervy. Ale vedel, čo urobiť, aby ho umlčal. Stačil menší trik. A krovie vedľa lavičky naň bolo ideálne!

Rýchlo prebehol cez cestu a schoval sa medzi konármi, aby ho určite nebolo vidno. Potom čakal.

Aha, už idú! Počul Paula volať: „Dusty? Kde si? Halóóó, Dusty!“

„Možno sa mu dnes nechcelo prísť,“ domnieval sa Leon. „Môže sa to stať, nie?“

„Nie,“ odvetil Paul a zvolal: „Dusty! No tak, nerob hlúposti! Okamžite sem pod...“

Práve vtedy napol svaly a cez krovie preskočil na cestu. A uprostred skoku sa ešte aj rozštekal!

Leon sa tak zľakol, že zapíšťal a chcel cúvnuť, no potkol sa pri tom a spadol na zadok. „Č... č... čo to bolo?“ zajachtal a zízal naňho, akoby ešte nikdy nevidel lietajúceho psa.

„Ha-ha, veľmi vtipné, Dusty,“ pochválil ho Paul.

Dobre však vedel, že aj Paul sa zľakol. Hlas mal privysoko položený! Ľuďom sa to stávalo vždy, keď boli rozrušení.

Ešte párkrát zaštekal a zavrtel chvostom, až sa k nemu Paul zohol a pohladkal ho.

„Ach, no teda,“ ozval sa Leon. „Skoro som pustil do nohavíc! Ale dobre, Dusty, toto sa ti naozaj podarilo, budem si to pamätať.“

Keď sa Leon vyškriabal na nohy, rýchlo sa k nemu otočil a štuchol doňho ňufákom.

„Čo je?“ nechápal chlapec. „Čo chceš? Mám spadnúť ešte raz alebo čo?“

„Práve si Dustyho pochválil a povedal si, že sa mu niečo podarilo,“ vysvetľoval Paul. „Takže čaká na odmenu.“

„Ale... ja nič nemám...“

PRACLÍK, zaštekal.

„Praclík,“ preložil Paul Leonovi. „Máš ho v ľavom vrecku bundy, preto ťa tam Dusty štuchá. Daj mu praclík!“

DVA!

„Dva praclíky, jeden pre Dustyho, druhý pre mňa,“ dodal Paul a uškrnul sa.

1. kapitola

„Viete o tom, že praclíky rozhodne nie sú dobré pre psy, však?“ opýtal sa Leon.

„Preto by si jeden mal dať mne,“ povedal Paul a uškrnul sa. Okrem toho, praclíky nie sú zdravé ani pre ľudí, je v nich priveľa soli aj cukru. Preto sa nám s Dustym môžeš poďakovať, že ti pomáhame, aby si ich nemusel jesť sám.“

„Čože?“ nechápal Leon a poťukal si na čelo.

Ale keď Paul len natiahol ruku, konečne vytiahol vrečko s praclíkmi. Jeden dal Paulovi, jeden Dustymu a jeden si vzal sám.

„Mňam,“ pochutnával si Paul. „Človek hneď dostane chuť na ďalší!“

Veru, zaštekal Dusty.

„Už nemám,“ odvetil Leon. „Smola.“

Leon s Paulom sa ešte chvíľu rozprávali o všeličom možnom, kým Dusty oňuchával pouličnú lampu.

Potom sa Leon rozlúčil. „Pokojne sa cez prázdniny ozvi, ak budeš mať chuť,“ dodal ešte. „My nikam nejdeme.“

„Ani my,“ povedal Paul. „Až neskôr, posledný týždeň.“

„Mám zopár nových komiksov.“

„Super, ozvem sa a prídem.“ Paul mu zakýval, potom sa otočil k Dustymu. „No. Dosť bolo oňuchávania, poď, ideme domov.“

Počkaj ešte, štekal Dusty a zdvihol zadnú labu, aby očúral stĺp. Tak, hotovo, môžeme ísť.

Teraz sa však ozval Paul: „Níee, počkaj! Vidíš ten plagát, čo tam visí? S fotkou!“ Pristúpil k pouličnej lampe. „Pozri, to dievča na fotke vyzerá ako Nuria! Veru, je to ona, aj sa to tu píše: Nuria, päť rokov. Nezvestná!“

Žiadnu Nuriu nepoznám. Ale bol tu Rambo, ten strapatý, vieš ktorý, raz ma uhryzol do ucha! A ešte aj Caruso, ten obrovský uslintanec, ktorý chce vždy všetkých oblizovať, a...

„Nuria!“ zopakoval Paul trochu rozrušene. „Jasné, že ju poznáš. Je to Karlotina kamarátka zo školy.“

Čože? Tá s malinovými bombónmi? Tá je predsa super! Keď ich rozhryziem, poriadne nahlas zapraskajú. Myslím tie bombóny. Je tu niekde? Ideme za ňou?

„Počuj, starec! Je nezvestná, takže tu nie je. Je preč. Zmizla! Počkaj, píše sa tu toho ešte viac: Nuria bola 6. augusta počas narodeninovej oslavy na ihrisku pri